

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)
z dne 13. decembra 2005*

V zadevi T-397/02,

Arla Foods AMBA, s sedežem v Vibyu (Danska),

Løgismose A/S, s sedežem v Brobyu (Danska),

Nordex Food A/S, s sedežem v Dronninglundu (Danska),

Sinai Landmejeri, s sedežem v Brobyu,

Andelsmejeriet Sædager, s sedežem v Hobroju (Danska),

Søvind Mejeri, s sedežem v Horsensu (Danska),

Steensgaard Herregårdsmejeri, s sedežem v Millingeju (Danska),

Mejeriet Grambogård I/S, s sedežem v Tommerupu (Danska),

Kirkeby Cheese Export, s sedežem v Svendborgu (Danska),

ki jih zastopa G. Lett, odvetnik,

tožeče stranke,

* Jezik postopka: danščina.

ob intervenciji

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki ga zastopa
P. Ormond, zastopnica, s sedežem za vročanje v Luxembourg,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo H. Støvlbæk, J. Iglesias Buhigues in
A.-M. Rouchaud-Joët, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

ob intervenciji

Helenske republike, ki jo zastopajo V. Kontolaimos, I. Chalkias in M. Tassopoulou,
zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

in

Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP),
s sedežem v Atenah (Grčija), ki ga zastopa N. Korogiannakis, odvetnik,

intervenienta,

zaradi tožbe za razveljavitev Uredbe Komisije (ES) št. 1829/2002 z dne 14. oktobra 2002 o spremembi Priloge k Uredbi (ES) št. 1107/96 glede imena „feta“ (UL L 277, str. 10),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, J. Azizi, sodnik, in E. Cremona, sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Pravni okvir

- ¹ Uredba Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 208, str. 1, v nadaljevanju: osnovna uredba) v skladu s členom 1 določa pravila Skupnosti o zaščiti označb porekla in geografskih označb, ki se lahko uporabljajo za določene kmetijske proizvode in živila.

- 2 V skladu s členom 2(2)(a) osnovne uredbe „označba porekla“ pomeni „ime regije, posebnega kraja ali, v izjemnih primerih, državo, ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda ali živila:

— s poreklom iz navedene regije, posebnega kraja ali države

in

— ki ima posebno kakovost, sloves ali druge značilnosti, ki jih je mogoče pripisati navedenemu geografskemu poreklu in katerega proizvodnja in/ali predelava in/ali priprava za trg se opravlja znotraj definiranega geografskega območja“.

- 3 Člen 2(3) osnovne uredbe določa:

„Določena tradicionalna geografska ali negeografska imena, ki označujejo kmetijski proizvod ali živilo, ki je po poreklu iz določene regije ali posebnega kraja, katera izpolnjujejo pogoje iz druge alineje odstavka 2(a), se tudi štejejo kot označbe porekla.“

- 4 V skladu s členom 3 osnovne uredbe se imena, ki so postala generična, ne smejo registrirati. Za namene te uredbe pomeni „ime, ki je postalo generično“, ime kmetijskega proizvoda ali živila, ki je, čeprav se nanaša na kraj ali regijo, kjer je bil ta proizvod ali živilo prvotno proizveden ali tržen, postalo splošno ime kmetijskega proizvoda ali živila.
- 5 Da bi ugotovili, ali je ime postalo generično ali ne, se upoštevajo vsi dejavniki, zlasti:
- obstoječe stanje v državi članici, od koder izvira poreklo imena in na območjih potrošnje;
 - obstoječe stanje v drugih državah članicah;
 - zadevna nacionalna zakonodaja ali zakonodaja Skupnosti.
- 6 Za registracijo imena kmetijskega proizvoda ali živila kot zaščitene označbe porekla morajo biti izpolnjeni pogoji, določeni v osnovni uredbi, zlasti mora biti registracija v skladu s specifikacijo, opredeljeno v členu 4(1) omenjene uredbe. Z registracijo dobi navedeno ime zaščito Skupnosti.

- 7 V členih od 5 do 7 osnovne uredbe je določen postopek registracije imena, imenovan „običajni postopek“, ki omogoča vsaki skupini, ki je opredeljena kot združenje proizvajalcev in/ali predelovalcev, ki se ukvarjajo z istim kmetijskim proizvodom ali živilom, ali pod določenimi pogoji vsaki fizični ali pravni osebi, da zaprosi za registracijo v državi članici, v kateri je zadevno geografsko območje. Država članica preveri, ali je vloga utemeljena, in jo pošlje Komisiji. Če Komisija presodi, da ime izpolnjuje pogoje za zaščito, v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* objavi posebne podatke, navedene v členu 6(2) osnovne uredbe.

- 8 Člen 7 osnovne uredbe določa:

„1. V šestih mesecih od datuma objave v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* iz člena 6(2) lahko katera koli država članica ugovarja registraciji.

2. Pristojni organi držav članic zagotovijo, da se lahko vsem osebam, ki izkažejo upravičen gospodarski interes, dovoli, da proučijo vlogo. Dodatno in glede na obstoječe stanje v državah članicah lahko države članice zagotovijo dostop drugim strankam, ki imajo pravni interes.

3. Vsaka fizična ali pravna oseba s pravnim interesom lahko ugovarja predlagani registraciji s tem, da pošlje ustrezno utemeljeno izjavo pristojnim organom države

članice, v kateri ima stalno bivališče ali sedež. Pristojni organ izvede potrebne ukrepe, da obravnava te pripombe ali ugovor v roku, ki se določi.

[...]“

9 Če Komisija ne prejme nobenih ugovorov držav članic, se ime vpiše v register, ki ga vodi Komisija pod naslovom „Register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb“.

10 Če se ugovoru ugodi in če zainteresirane države članice ne dosežejo dogovora, v skladu s členom 7(5) osnovne uredbe, Komisija sprejme odločitev v skladu s postopkom iz člena 15 te uredbe (postopek v regulativnem odboru). Člen 7(5)(b) osnovne uredbe določa, da se Komisija odloči ob upoštevanju „tradicionalnih poštenih običajev in dejanske verjetnosti zamenjave“.

11 V členu 17 osnovne uredbe je vzpostavljen postopek registracije, imenovan „poenostavljeni postopek“, ki je drugačen od običajnega postopka. Po tem postopku države članice obvestijo Komisijo, katera od njihovih pravno zaščitenih imen ali katera od njihovih z rabo uveljavljenih imen želijo registrirati v skladu z osnovno uredbo. Postopek iz člena 15 osnovne uredbe se uporablja *mutatis mutandis*. V členu 17(2), drugi stavek, te uredbe je pojasnjeno, da se postopek ugovora iz člena 7 v poenostavljenem postopku ne uporablja.

Dejansko stanje

- 12 Grška vlada je z dopisom z dne 21. januarja 1994 v skladu s členom 17 osnovne uredbe zaprosila Komisijo za registracijo imena „feta“ kot zaščitene označbe porekla.
- 13 Komisija je 19. januarja 1996 regulativnemu odboru, ustanovljenemu s členom 15 osnovne uredbe, predstavila predlog uredbe, ki je vseboval seznam imen, ki bi se lahko registrirala kot zaščitene geografske označbe ali označbe porekla v skladu s členom 17 osnovne uredbe. Na tem seznamu je bil tudi izraz „feta“. Regulativni odbor o tem predlogu ni odločil v predpisanem roku, zato ga je Komisija 6. marca 1996 predložila Svetu v skladu s členom 15, četrti odstavek, osnovne uredbe. Svet v trimesečnem roku, ki ga določa člen 15, peti odstavek, osnovne uredbe, ni odločil.
- 14 Zato je Komisija v skladu s členom 15, peti odstavek, osnovne uredbe 12. junija 1996 sprejela Uredbo (ES) št. 1107/96 o registraciji geografskih označb in geografskega porekla po postopku iz člena 17 osnovne uredbe (UL L 148, str. 1). V skladu s členom 1 Uredbe št. 1107/96 je bilo ime „feta“, ki je navedeno v delu A Priloge k omenjeni uredbi pod naslovom „Sirí“, „Grčija“, registrirano kot zaščitena označba porekla.
- 15 Sodišče je s sodbo z dne 16. marca 1999 v združenih zadevah Danska in drugi proti Komisiji (C-289/96, C-293/96 in C-299/96, Recueil, str. I-1541) Uredbo št. 1107/96

glede registracije imena „feta“ kot zaščitene označbe porekla razveljavilo. Sodišče je v sodbi ugotovilo, da Komisija pri preučitvi vprašanja, ali je „feta“ generično ime, ni ustrezno upoštevala vseh dejavnikov, ki bi jih morala v skladu s členom 3(1), tretji pododstavek, osnovne uredbe.

- ¹⁶ Po tej sodbi je Komisija 25. maja 1999 sprejela Uredbo (ES) št. 1070/1999 o spremembi Priloge k Uredbi (ES) št. 1107/96 (UL L 130, str. 18), s katero se ime „feta“ zbriše iz „Registra zaščiteneh označb porekla in zaščiteneh geografskih označb“ ter iz Priloge k Uredbi št. 1107/96.
- ¹⁷ Komisija je, potem ko je ponovno preučila vlogo za registracijo grške vlade, regulativnemu odboru v skladu s členom 15, drugi odstavek, osnovne uredbe predložila osnutek uredbe, v katerem je predlagala, da se na podlagi člena 17 osnovne uredbe ime „feta“ registrira kot zaščitena označba porekla v registru zaščiteneh označb porekla in zaščiteneh geografskih označb. Odbor se o tem osnutku ni opredelil v predpisanem roku, zato ga je Komisija predložila Svetu v skladu s členom 15, četrti odstavek, osnovne uredbe.
- ¹⁸ Svet ni odločil o osnutku v roku, določenem v členu 15, peti odstavek, osnovne uredbe, zato je Komisija 14. oktobra 2002 sprejela Uredbo (ES) št. 1829/2002 o spremembi Priloge k Uredbi (ES) št. 1107/96 glede imena „feta“ (UL L 277, str. 10, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). V skladu s to uredbo je bilo ime „feta“ ponovno registrirano kot zaščitena označba porekla in je bilo dodano delu A Priloge k Uredbi št. 1107/96 pod naslov „Siri“, „Grčija“.

Postopek

- 19 Tožeče stranke so 19. decembra 2002 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložile to tožbo.
- 20 Komisija je z dopisom z dne 5. februarja 2003 predlagala prekinitev postopka, dokler ne bo izrečena sodba v zadevah C-465/02 in C-466/02.
- 21 Tožeče stranke so z dopisom z dne 26. februarja 2003 sporočile, da nasprotujejo predlogu za prekinitev.
- 22 Sodišče prve stopnje je s sklepom z dne 19. marca 2003 zavrnilo predlog za prekinitev.
- 23 Komisija je z ločeno vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 5. junija 2003, podala ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje.
- 24 Tožeče stranke so 20. avgusta 2003 predložile pisna stališča o tem ugovoru.
- 25 Helenska republika in Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP) (združenje grških industrij mlečnih izdelkov) sta z vlogama, vloženima v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 16. aprila in 9. maja 2003, predlagala, naj se jima dovoli intervencija v podporo predlogom Komisije.

- 26 Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska je z ločeno vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 2. maja 2003, predlagalo, naj se mu dovoli intervencija v podporo predlogom tožečih strank.
- 27 S sklepom z dne 8. septembra 2003 je bila dovoljena intervencija Helenski republiki in Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska.
- 28 Helenska republika je 21. oktobra 2003 predložila intervencijsko vlogo v podporo predlogom Komisije.
- 29 S sklepom z dne 23. marca 2004 je bila dovoljena intervencija SEV-GAP.
- 30 Združenje SEV-GAP je 10. maja 2004 predložilo intervencijsko vlogo v podporo predlogom Komisije.
- 31 Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska intervencijske vloge ni predložilo v predpisanem roku.

Predlogi strank

- 32 Tožeče stranke v tožbi Sodišču prve stopnje predlagajo, naj:

— razveljavi izpodbijano uredbo;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

³³ Komisija v ugovoru nedopustnosti Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrže kot nedopustno;

— tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

³⁴ Tožeče stranke v stališčih o ugovoru nedopustnosti Sodišču prve stopnje predlagajo, naj zavrne ugovor nedopustnosti.

³⁵ Helenska republika in SEV-GAP v intervencijskih vlogah Sodišču prve stopnje predlagata, naj:

— zavrže kot nedopustno;

— tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

- 36 Tožeče stranke s to tožbo predlagajo razveljavitev izpodbijane uredbe.
- 37 Komisija ter Helenska republika in SEV-GAP, ki intervenirata v njeno podporo, menijo, da je tožba nedopustna, ker tožeče stranke niso procesno upravičene v smislu člena 230, četrti odstavek, ES. Poleg tega Helenska republika trdi, da je bila tožba vložena prepozno.
- 38 Na podlagi člena 114(1) Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje na zahtevo ene izmed strank odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju. V skladu z odstavkom 3 istega člena je nadaljevanje postopka ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. V obravnavanem primeru Sodišče prve stopnje meni, da ima iz dokumentov v spisu dovolj podatkov, da odloči o ugovoru Komisije brez ustnega postopka.
- Ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Helenska republika, glede prepozne tožbe*
- 39 Helenska republika trdi, da je tožba nedopustna, ker je bila vložena po izteku roka. Ker je bila izpodbijana uredba objavljena 15. oktobra 2002, tožba pa vložena šele 19. decembra 2002, se ni upošteval dvomesečni rok iz člena 230, peti odstavek, ES.

- 40 Ugotoviti je treba, da je ta ugovor nedopustnosti očitno neutemeljen. V skladu s členom 102(1) Poslovnika začne namreč rok za vložitev tožbe teči šele po izteku 14. dne po objavi spornega akta. Temu se zaradi oddaljenosti prišteje še obdobje desetih dni iz člena 102(2) Poslovnika. Zato je bila ta tožba vložena v predpisanem roku.

Ugovor nedopustnosti zaradi neobstoja procesnega upravičenja tožečih strank

Trditve strank

- 41 Komisija, Helenska republika in SEV-GAP trdijo, da je predmet te tožbe uredba, ki se splošno uporablja v smislu člena 249, drugi odstavek, ES, in da izpodbijana uredba tožečih strank ne zadeva posamično.
- 42 Tožeče stranke menijo, da je tožba dopustna. Navajajo, da dejstvo, da izpodbijana uredba kot splošna uredba ne izključuje tega, da jih uredba posamično in neposredno zadeva. V zvezi s tem navajajo pet trditev.
- 43 Prvič, tožeče stranke trdijo, da jih uredba posamično zadeva, ker imajo posebno pravico, da uporabljajo ime „feta“ ali „dansk Feta“. Tako menijo, da izpodbijana uredba krši njihovo zgodovinsko pravico, da uporabljajo ime „feta“, ter njihovo pravico, da kot danski proizvajalci uporabljajo pravno zaščiteno ime „dansk Feta“, kajti ta uredba daje grškim proizvajalcem izključno pravico za uporabo imena „feta“. Navajajo, da proizvajajo sir feta z označbo „dansk Feta“ v skladu z dansko

zakonodajo, s katero je pravica do uporabe tega imena pridržana za danske proizvajalce fete. Poleg tega navajajo, da naj bi bila označba „dansk Feta“ „znak kakovosti“, s katerim se označi, da proizvod izpolnjuje določena zakonsko opredeljena merila v zvezi z njegovim poreklom, sestavo, načinom proizvodnje in kakovostjo.

44 V podporo tej trditvi se tožeče stranke sklicujejo na sodbo Sodišča z dne 18. maja 1994 v zadevi Codorníu proti Svetu (C-309/89, Recueil, str. I-1853) in na sklepa Sodišča prve stopnje z dne 26. marca 1999 v zadevi Biscuiterie-confiserie LOR in Confiserie du Tech proti Komisiji (T-114/96, Recueil, str. II-913) in z dne 30. januarja 2001 v zadevi La Conquete proti Komisiji (T-215/00, Recueil, str. II-181).

45 V zvezi s tem trdijo, da imajo v smislu te sodne prakse podobno posebno pravico, pridobljeno na nacionalni ravni, kajti na Danskem so imele zaščiteno pravico do uporabe imena „dansk Feta“, ki naj bi dajalo podobno zaščito, kot je zaščita iz Uredbe št. 2081/92. Po mnenju tožečih strank naj bi bila ta pravica, ki se je sistematično uporabljala, lastna danskim proizvajalcem, ki naj bi jim registracija imena „feta“ škodila, ker naj bi jim preprečila uporabo imena, ki ga sprejema širok krog potrošnikov.

46 Drugič, tožeče stranke menijo, da naj bi bile v drugačnem položaju kot drugi, ker naj bi bile največje proizvajalke sira feta v Evropski uniji. Tako naj bi bila Arla Foods AMBA s proizvodnjo 15.609 ton v letu 2001 največja posamezna proizvajalka sira feta v Skupnosti. Poleg tega naj bi skupna proizvodnja tožečih strank pomenila povprečno 39 % celotne proizvodnje sira feta v obdobju med 1988 in 1995 v Evropski uniji in 13 % v letu 2001.

- 47 Tretjič, tožeče stranke trdijo, da naj bi bile v drugačnem položaju kot drugi zaradi posledic, ki bi jih z vidika konkurence povzročila registracija imena „feta“ izključno v korist grških proizvajalcev. V zvezi s tem trdijo, da bo po registraciji grške označbe porekla njihov položaj na trgu prizadet še toliko bolj, ker so grški proizvajalci, ki imajo edini pravico do uporabe imena „feta“, njihovi največji konkurenti na evropskem trgu.
- 48 Četrtrič, tožeče stranke menijo, da kadar mora Komisija upoštevati, kakšne so posledice akta, ki ga namerava sprejeti, za določene posameznike, so ti posamezniki lahko individualizirani. V obravnavanem primeru menijo, da je Komisija v takem položaju, zlasti glede na člen 3 osnovne uredbe, iz katerega naj bi izhajalo, da bi morala Komisija za namene ugovora registraciji označbe porekla upoštevati obstoječe proizvode, ki se zakonito tržijo v drugih državah članicah. Trditve podpirajo s sklicevanjem na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 3. maja 2002 v zadevi Jégo-Quéré proti Komisiji (T-177/01, Recueil, str. II-2365).
- 49 Petič, tožeče stranke navajajo, da so posamično prizadete glede načela učinkovitega sodnega varstva. Trdijo, da niso mogle dobiti odgovora na vprašanje za predhodno odločanje, naslovljeno na Sodišče v zadevi Canadane Cheese Trading AMBA (C-317/95, Recueil, str. I-4681), ker je predložitevno sodišče vprašanje umaknilo. Poleg tega trdijo, da v prehodnem obdobju niso mogle vložiti tožbe pred nacionalnimi sodišči, kajti trženje sira z označbo „dansk Feta“ naj bi zanje imelo pravne učinke šele po izteku prehodnega obdobja. Nazadnje trdijo, da je treba pojem posamičnega interesa uporabljati enako za danske in grške proizvajalce. Če bi bila grška vloga za registracijo imena „feta“ zavrnjena, bi grški proizvajalci lahko izpodbijali to odločitev, zato bi v obravnavanem primeru moralo isto veljati za tožeče stranke v zvezi z zanje negativno odločbo.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 50 Člen 230, četrti odstavek, ES določa, da fizične ali pravne osebe lahko sprožijo postopke zoper odločbe, ki jih neposredno in posamično zadevajo, čeprav so v obliki uredbe.
- 51 V skladu z ustaljeno sodno prakso je merilo za razlikovanje med uredbo in odločbo treba najti v tem, ali je sporni akt splošno veljaven ali ne (sklepa Sodišča z dne 23. novembra 1995 v zadevi Asocarne proti Svetu, C-10/95 P, Recueil, str. I-4149, točka 28, in z dne 24. aprila 1996 v zadevi CNPAAP proti Svetu, C-87/95 P, Recueil, str. I-2003, točka 33). Akt je splošno veljaven, če velja za objektivno določene primere in ima pravne učinke za abstraktno določene skupine oseb (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1996 v zadevi Weber proti Komisiji, T-482/93, Recueil, str. II-609, točka 55 in navedena sodna praksa).
- 52 V obravnavanem primeru izpodbijana uredba imenu „feta“ zagotavlja zaščito označbe porekla, predvideno v osnovni uredbi. Ta zaščita obstaja v tem, da se uporaba imena „feta“ pridrži proizvajalcem, ki izhajajo iz opisanega geografskega območja, katerih proizvodi izpolnjujejo geografske in kakovostne zahteve, ki jih specifikacija nalaga za izdelavo fete. Izpodbijana uredba priznava vsem podjetjem, katerih proizvodi ustrezajo predpisanim geografskim in kakovostnim zahtevam, pravico, da jih tržijo pod zgornjim imenom, in to pravico odreja vsem tistim, katerih proizvodi ne izpolnjujejo teh pogojev, ki so enaki za vsa podjetja. Izpodbijana uredba tako velja za vse – sedanje in prihodnje – proizvajalce fete, ki so upravičeni do uporabe tega imena, ter za vse tiste, ki jim bo to ime prepovedano uporabljati po izteku prehodnega obdobja. Ne nanaša se samo na proizvajalce iz držav članic, ampak ima pravne učinke tudi za neznano število proizvajalcev iz tretjih držav, ki želijo sir feta, bodisi zdaj ali v prihodnje, uvažati v Skupnost (sklep Sodišča prve stopnje z dne 6. julija 2004 v zadevi Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, T-370/02, ZOdl., str. II-2097, točka 54).

- 53 Izpodbijana uredba torej pomeni ukrep splošne veljave v smislu člena 249, drugi odstavek, ES. Velja za objektivno določene primere in ima pravne učinke za abstraktno določene skupine oseb (sklep Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 52 zgoraj, točka 55). Ta splošna veljavnost sicer izhaja iz predmeta spornega akta, to je zaščite *erga omnes*, in v celi Evropski skupnosti veljavno registriranih geografskih označb in označb porekla.
- 54 Vendar ni izključeno, da bi določba, ki ima po svoji naravi in namenu značilnosti splošnega akta, lahko posamično zadevala fizično ali pravno osebo. Tako je, kadar zadevni akt nanjo vpliva zaradi določenih, zanj značilnih lastnosti, ali zaradi dejanskega položaja, ki je zanj značilen v razmerju do vsake druge osebe in jo zato individualizira podobno kot naslovnika akta (sodbi Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223, in Codorníu proti Svetu, točka 44 zgoraj, točki 19 in 20; sklep Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 52 zgoraj, točka 56).
- 55 V obravnavanem primeru iz nobene trditve tožečih strank ni mogoče razbrati kakršne koli lastnosti, ki bi jim bila lastna, ali dejstva, ki bi jih opredeljevalo in jih tako individualiziralo glede na druge zadevne gospodarske subjekte. Nasprotno, izpodbijana uredba zadeva tožeča podjetja samo v njihovi lastnosti gospodarskih subjektov, ki proizvajajo ali tržijo sir, ki ne izpolnjuje pogojev za uporabo zaščitene označbe porekla „feta“. Tožeče stranke so torej prizadete enako kot vsa druga podjetja, katerih proizvodi prav tako ne izpolnjujejo zahtev zadevnih določb Skupnosti.
- 56 Prvič, v zvezi s trditvijo, da naj bi bile tožeče stranke posamično prizadete, ker imajo posebno pravico do uporabe imena „feta“ ali „dansk Feta“, je treba ugotoviti, najprej, da ni sporno, da domnevno ime „dansk Feta“ ni zaščiten geografska označba ali

označba porekla v skladu z osnovno uredbo. Vendar v nasprotju s položajem, ki prevladuje pri znamkah, kjer obstajata hkrati sistema zaščite na nacionalni ravni in na ravni Skupnosti, lahko omenjene označbe porekla ali geografske označbe uživajo zaščito v vsaki državi članici le, če so registrirane na ravni Skupnosti v skladu z osnovno uredbo. Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeče stranke prav tako niso trdile, da bi Kraljevina Danska v skladu s členom 17 osnovne uredbe obvestila Komisijo, da je ime „dansk Feta“ na Danskem pravno zaščiteno ime. Iz tega sledi, da danska zakonodaja tožečim strankam ne more dodeliti posebne pravice, podobne pravici iz znamke, ki jo je imela tožeča stranka v zadevi Codorníu proti Svetu, točka 44 zgoraj.

57 Dalje, ugotoviti je treba, da tožeče stranke ne dokažejo, da uporaba imena „feta“ ali „dansk Feta“, na katero se sklicujejo, izhaja iz podobne posebne pravice, ki naj bi jo pridobile na nacionalni ravni ali na ravni Skupnosti, pred sprejetjem izpodbijane uredbe, in ki naj bi jo izpodbijana uredba kršila v smislu sodbe Codorníu proti Svetu in sklepa La Conquete proti Komisiji, točka 44 zgoraj.

58 Dejstvo, da tožeče stranke že dolgo tržijo svoje proizvode pod imenom „feta“ ali „dansk Feta“, jim ne daje posebne pravice v smislu navedene sodne prakse. Položaj tožečih strank se zato ne razlikuje od položaja drugih proizvajalcev, ki so proizvode prav tako tržili kot „feta“ ali „dansk Feta“ in ki jim ni več dovoljeno uporabljati tega imena, ki je od zdaj zaščiteno z registracijo kot označba porekla (glej v tem smislu sklep Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 52 zgoraj, točka 66).

59 Obstoje danske zakonodaje v zvezi z imenom „dansk Feta“ ne more ovreči tega sklepa.

- 60 Po eni strani ta zakonodaja ne individualizira položaja tožečih strank, ker se uporablja za vse subjekte, ki proizvajajo sire in ki ustrezajo merilom, opredeljenim v danski zakonodaji.
- 61 Po drugi strani ta zakonodaja tožečim strankam ne daje nobene posebne pravice. Kot je namreč razvidno iz spisa in sodbe Danska in drugi proti Komisiji, točka 15 zgoraj (točka 63), da „so po navedbah danske vlade v tej državi od leta 1963 obstajali standardi, v skladu s katerimi mora biti na Danskem proizvedena feta opremljena z oznako, kjer je jasno navedeno „danska feta“, danska zakonodaja, na katero se sklicujejo tožeče stranke, pa samo predpisuje obvezno označevanje porekla zadevnega sira.
- 62 Zadevna zakonodaja torej ni ukrep, ki bi tožečim strankam priznal posebno pravico, ampak jim prav nasprotno nalaga, da morajo na proizvode dodati pojasnilo „dansk“ zato, da se jim na Danskem dovolita proizvodnja in trženje sira feta.
- 63 Zato se tožeče stranke ne morejo sklicevati na dansko zakonodajo, ko trdijo, da so v posebnem položaju, zaradi katerega jim je treba zagotoviti pravico do vložitve tožbe zoper izpodbijano uredbo, v nasprotju z vsemi drugimi proizvajalci fete v Skupnosti, zlasti v Franciji in Nemčiji, ki so lahko prosto proizvajali in tržili sir feta, ne da bi morali dodati navedbo o geografskem poreklu njihovega proizvoda.
- 64 Tožeče stranke tudi trdijo, da je treba dansko zakonodajo razumeti tako, da določa znak kakovosti.

- 65 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, kot izhaja iz spisa, da ta danska zakonodaja ni bila sprejeta, da bi ščitila ali opozorila na morebitne posebne vrline danske fete, ampak je odgovor na potrebo, da se potrošniku zagotovi poštena in pravilna informacija ter da se prepreči možnost zamenjave z grško fetom. Danska zakonodaja poleg tega določa, da je treba pridevnik „danski“ dodati tudi številnim drugim sirom, proizvedenim na Danskem, ki imajo zgodovinsko poreklo v drugih državah članicah ali tretjih državah (grana, munster, gauda itd.).
- 66 Dalje, ugotoviti je treba, da tožeče stranke niso navedle razlogov, s katerimi bi dokazale, da je omenjeno zakonodajo mogoče razumeti tako, da določa znak kakovosti, in tudi niso mogle upravičiti združljivosti takega znaka kakovosti s členoma 28 ES in 30 ES. Iz sodne prakse namreč izhaja, da je pravica do oznake kakovosti – razen pravil, ki se uporabljajo za označbe porekla in izvora – lahko odvisna le od objektivnih notranjih lastnosti, ki določajo kakovost nekega izdelka v primerjavi z enakim izdelkom nižje kakovosti, in ne od kraja določene faze proizvodnje ter da te oznake kakovosti ne smejo biti vezane na državo in kraj proizvodnega procesa zadevnih proizvodov, ampak samo na objektivne notranje lastnosti, ki dajejo proizvodom kakovost v skladu z zakonskimi zahtevami (glej v tem smislu sodbe Sodišča z dne 12. oktobra 1978 v zadevi Eggers, 13/78, Recueil, str. 1935, točki 24 in 25; z dne 5. novembra 2002, v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-325/00, Recueil, str. I-9977, in z dne 6. marca 2003 v zadevi Komisija proti Franciji, C-6/02, Recueil, str. I-2389).
- 67 Vsekakor tudi ob predpostavki, da bi dansko zakonodajo lahko razumeli tako, da določa znak kakovosti, samo ta okoliščina ne more individualizirati tožečih strank glede na vse proizvajalce fete, ki izpolnjujejo zahteve iz danske zakonodaje.
- 68 Poleg tega je treba pojasniti, da je neobstoj posebne pravice, priznane tožečim strankam, potrjen z dejstvom, da njihov položaj abstraktno in splošno izrecno ureja člen 13(2) osnovne uredbe, ki predvideva prehodno obdobje, ki vsem proizvajalcem

brez razlikovanja ob upoštevanju določenih pogojev zagotavlja prilagoditveno obdobje, ki je dovolj dolgo, da bi se izognili kakršni koli škodi (v tem smislu glej sklep Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 52 zgoraj, točka 66). Dejstvo, da naj bi prehodna ureditev zadevala tožeče stranke, jih ne more individualizirati.

69 Drugič, v zvezi s trditvijo, da naj bi bil položaj tožečih strank individualiziran, ker proizvedejo velik delež sira feta v Evropski uniji, je treba opozoriti, da okoliščina, da ima podjetje v rokah velik delež zadevnega trga, sama po sebi ne zadostuje, da ga opredeli glede na vse druge gospodarske subjekte, ki jih zadeva izpodbijana uredba (sklepa Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1999 v zadevi CSR Pampryl proti Komisiji, T-114/99, Recueil, str. II-3331, točka 46, in Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 52 zgoraj, točka 58).

70 Tretjič, v zvezi s trditvijo glede upoštevanja posledic registracije imena „feta“ v korist grških proizvajalcev z vidika konkurence za namene individualizacije položaja tožečih strank je treba opozoriti, da dejstvo, da lahko ima akt, ki se splošno uporablja, različne konkretne učinke za različne pravne subjekte, za katere se uporablja, teh subjektov vsekakor ne opredeljuje glede na vse druge zadevne subjekte, če se ta akt uporablja – kot v obravnavanem primeru – na podlagi objektivno določenega položaja (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 22. februarja 2000 v zadevi ACAV in drugi proti Svetu, T-138/98, Recueil, str. II-341, točka 66, in sklep La Conquete proti Komisiji, točka 44 zgoraj, točka 37).

71 Poleg tega je Sodišče izrecno potrdilo, da dejstvo, da je tožeča stranka ob sprejetju uredbe o registraciji označbe porekla v takem položaju, da mora prilagoditi strukturo proizvodnje, da izpolni pogoje iz uredbe, ne zadošča za to, da bi uredba tožečo

stranko posamično zadevala podobno kot naslovnika akta (sklep La Conqueste proti Komisiji, točka 44 zgoraj, točka 35).

72 Četrtrič, v zvezi s trditvijo tožečih strank glede domnevne obveznosti za Komisijo, da upošteva položaj tožečih strank ob sprejetju uredbe, samo iz ugotovitve, da se mora Komisija pozanimati o možnih negativnih posledicah zadevnega akta za določena podjetja, ni mogoče sklepati, da so ta podjetja posamično prizadeta v smislu člena 230, četrti odstavek, ES (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 10. aprila 2003 v zadevi Komisija proti Nizozemskim Antilom, C-142/00 P, Recueil, str. I-3483, točka 75).

73 Petič in nazadnje, v zvezi s trditvijo tožečih strank glede zahteve po učinkovitem sodnem varstvu je treba najprej ugotoviti, da neposredna ničnostna tožba pred sodiščem Skupnosti ne bi bila mogoča, tudi če bi se dokazalo, potem ko bi sodišče Skupnosti konkretno preučilo nacionalna postopkovna pravila, da posamezniku ne dovoljujejo vložiti tožbe, s katero bi lahko ovrgel veljavnost spornega akta Skupnosti (sklep Sodišča z dne 12. decembra 2003 v zadevi Bactria proti Komisiji, C-258/02 P, Recueil, str. I-15105, točka 58).

74 Poleg tega je Sodišče v zvezi s pogojem o posamičnem interesu iz člena 230, četrti odstavek, ES jasno določilo, da, čeprav je res, da je treba to določbo razlagati v skladu z načelom učinkovitega sodnega varstva in pri tem upoštevati različne okoliščine, ki lahko individualizirajo tožečo stranko, taka razlaga ne more odpraviti zadevnega pogoja, ki je izrecno predviden v Pogodbi, ne da bi presegla pristojnosti, ki jih Pogodba dodeljuje sodiščem Skupnosti. Iz tega sledi, da če ta pogoj ni izpolnjen, nobena fizična ali pravna oseba nikakor ne more vložiti ničnostne tožbe zoper uredbo (sodbi Sodišča z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točke 36, 37 in 39, ter z dne 1. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, str. I-3425, točka 33).

- 75 Iz vseh navedenih ugotovitev izhaja, da izpodbijana uredba ne more posamično zadevati danskih proizvajalcev sira feta v smislu člena 230, četrti odstavek, ES.
- 76 Iz navedenega izhaja, da je izpodbijana uredba splošni ukrep in da ne zadeva tožečih strank zaradi določenih okoliščin, v katerih so samo one, ali zaradi dejanskega položaja, ki jih opredeljuje glede na vse druge osebe in jih s tem individualizira, zato je tožba nedopustna.

Stroški

- 77 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeče stranke niso uspele, zato se jim glede na predloge Komisije naloži plačilo njihovih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Komisija.
- 78 V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. V obravnavanem primeru se Helenski republiki in Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska naloži plačilo njunih stroškov.
- 79 V skladu s členom 87(4), tretji pododstavek, Poslovnika se lahko intervenientom, ki niso države članice ali institucije, naloži plačilo njihovih stroškov. V obravnavanem primeru se združenju SEV-GAP naloži plačilo njegovih stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

sklenilo:

1. **Tožba se zavrže kot nedopustna.**
2. **Tožeče stranke nosijo svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Komisija.**
3. **Helenska republika, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska in Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP) nosijo svoje stroške.**

V Luxembourg, 13. decembra 2005

Sodni tajnik

E. Coulon

Predsednik

M. Jaeger